

Justitiedepartementet
103 33 Stockholm

Kommissionens förslag till dataskyddsförordning (KOM (2012) 11 slutlig)

Datainspektionen välkomnar många av de tankar som uttrycks i förslaget, framför allt ifråga om att stärka enskildas skydd i samband med personuppgiftsbehandling samt att få till stånd en mer enhetlig tillämpning av de gemensamma dataskyddsreglerna i medlemsstaterna. Datainspektionen välkomnar också många av de nya inslag som föreslås, såsom t.ex. *privacy by design* och s.k. *privacy impact assessments*, vilket gör det möjligt att ta hänsyn till behovet av dataskydd redan i ett tidigt skede. Inspektionen välkomnar slutligen också införandet av enhetliga och effektiva verktyg för tillsynsarbetet.

Förslaget till dataskyddsförordning har således många positiva och önskvärda inslag. Samtidigt finns det andra delar i förslaget som enligt Datainspektionens mening riskerar att i praktiken leda till ett mindre väl anpassat dataskydd i särskilda situationer eller att innebära svårigheter i den praktiska tillämpningen. Det finns också inslag som riskerar att väsentligt försvåra för de nationella dataskyddsmyndigheterna att själva prioritera och planera sin verksamhet och som därigenom äventyrar myndigheternas oberoende och självständiga ställning. Dessa synpunkter utvecklas närmare nedan.

Datainspektionen konstaterar också att det omfattande material som förslaget utgör kräver en noggrann och detaljerad analys och att den tid som stått till förfogande för genomgång av förslaget varit kort. Datainspektionen anser att det kan finnas behov av att kunna analysera och kommentera förslaget vid ytterligare tillfällen allt eftersom förhandlingsarbetet fortskrider, både inom ramen för det internationella arbetet och på nationell nivå.

Generella synpunkter

Offentlighetsprincipen

I Sverige, men också i många andra länder – framför allt de nordiska - finns en grundlagsstadgad rätt att ta del av allmänna handlingar som är offentliga. Rätten till tillgång till handlingar erkänns också i EU:s stadga om grundläggande rättigheter. I det nu gällande dataskyddsdirektivet 95/46/EG har rätten att ta del av allmänna handlingar uttryckligen erkänts genom ingresspunkt 72. En liknande ingresspunkt har tagits in i förslaget till dataskyddsförordning, punkt 18. En grundläggande skillnad mellan de två rättsakterna är dock att den nya regleringen föreslås ske i en förordning. Varje artikel är därmed direkt tillämplig i medlemsstaterna. Någon nationell lagstiftning behövs inte, och får inte finnas, på de områden som förordningen reglerar. Enligt Datainspektionens mening bör därför möjligheten att beakta offentlighetsprincipen tas in i en artikel i förordningen och inte endast i en ingresspunkt. Detta skulle kunna ske genom en särskild artikel i kapitel IX, *Provisions relating to specific data processing situations*, där bl.a. möjligheterna till undantag för att beakta yttrandefriheten återfinns (artikel 80).

I detta sammanhang bör också nämnas att en förutsättning för rätten att få ta del av offentliga handlingar är att handlingarna bevaras. Detta regleras i svensk arkivlag. Det behöver analyseras närmare hur förslaget regler om rätten att bli glömd och rätten att invända mot behandling förhåller sig till svenska arkivregler.

Utrymme för särskilda regler i nationell lag

Det nuvarande dataskyddsdirektivet anger vilken dataskyddsnivå medlemsstaterna ska tillhandahålla och föreskriver att medlemsstaterna ska anta de regler som är nödvändiga för att följa direktivet. Även om medlemsstaterna är skyldiga att följa direktivet finns ett visst utrymme för staterna att själva bestämma hur detta ska ske. I Sverige gäller personuppgiftslagen generellt men subsidiärt, dvs. om det finns andra bestämmelser så gäller de före personuppgiftslagen. Sådana bestämmelser finns framför allt för en stor del av svenska myndigheters personuppgiftsbehandling. En fördel med detta är att reglerna om personuppgiftsbehandling kan specialanpassas utifrån varje myndighets särskilda behov och uppdrag och på så sätt möjliggöra både en effektiv verksamhet och ett starkt skydd för personuppgifter. Särskilda regler om

skydd för personuppgifter finns också i många andra avseenden, t.ex. vid kreditupplysning, för etikprovning vid forskning etc.

När nya dataskyddsregler tas in i en EU-förordning finns det skäl att anta att utrymmet för sådan specialanpassad reglering skulle minska. Bestämmelserna om dataskydd kan därmed istället komma att bli mer generella och mer övergripande för att kunna passa in på alla olika situationer. En alltför långtgående harmonisering kan enligt Datainspektionens mening riskera att – tvärtemot vad som är avsikten – leda till ett försvagat dataskydd. Det kan också innebära att medlemsstaternas olika kulturella och traditionella sätt att reglera olika verksamheter inte kan upprätthållas även om denna reglering kan anses ge ett likvärdigt skydd för personuppgifter. Datainspektionen anser att ett sådant utrymme för nationella särregler måste få finnas kvar, under förutsättning att reglerna upprätthåller en viss skyddsnivå. Detta behöver beaktas i de fortsatta diskussionerna om förslaget.

Harmlös personuppgiftsbehandling

Olika typer av personuppgiftsbehandling kräver olika nivåer av skydd. Det finns många situationer där personuppgiftsbehandling inte upplevs och inte kan anses vara av sådan art att samma dataskyddsregler bör gälla som för annan mer riskfylld behandling. Förslaget tar inte hänsyn till detta. För att regleringen kring dataskydd och personuppgiftsbehandling ska bli effektiv och vinna acceptans bland medborgarna behövs det även fortsättningsvis ett utrymme för förenklade regler för sådan vardaglig och icke riskfylld personuppgiftsbehandling, t.ex. motsvarande de regler som införts i Sverige genom 5 a § i personuppgiftslagen.

I detta sammanhang kan också nämnas att flera av förslagets regler görs beroende av hur många anställda ett företag har, exempelvis artikel 28 om skyldigheten att dokumentera personuppgiftsbehandling samt artikel 35 om skyldigheten att utse personuppgiftsombud. I stället för att knyta sådana skyldigheter till antalet anställda bör skyldigheten anknyta till hur pass riskfylld personuppgiftsbehandlingen är.

Tillsynsmyndigheternas självbestämmande

I artiklarna 57 – 63 finns bestämmelser om en ”consistency mechanism”. Datainspektionen stöder tanken på samarbete och ömsesidigt bistånd som finns i förslaget och anser att detta är ett mycket värdefullt inslag i vårt arbete. Bestämmelserna i förslaget innebär dock att kommissionen kan kräva att vilken fråga som helst hanteras inom ramen för en ”consistency mechanism” och att både den s.k. dataskyddsstyrelsen och kommissionen kan ha

synpunkter på de åtgärder som en nationell tillsynsmyndighet vidtar eller planerar att vidta. Enligt artikel 63 är en nationell tillsynsmyndighets åtgärder inte rättsligt giltiga och kan inte göras gällande om åtgärden inte anmälts till kommissionen och dataskyddsstyrelsen såsom krävs i artikel 58.

Datainspektionen ställer sig frågande till hur detta stämmer överens med kraven (både på EU-nivå och i svensk lagstiftning) på att en nationell tillsynsmyndighet ska vara självständig och oberoende. Samma frågeställning gör sig gällande i samband med artikel 74 enligt vilken en enskild klagande ska kunna väcka talan i domstol med krav på att en nationell tillsynsmyndighet ska vidta åtgärder till följd av ett klagomål. Enligt gällande svensk praxis anses en sådan klagande inte ha partsställning i fråga om Datainspektionens beslut att vidta tillsynsåtgärder eller inte. Att införa en sådan partsställning kommer att starkt försvåra tillsynsmyndighetens möjligheter att själv bestämma, planera och göra prioriteringar i sin verksamhet.

Delegation för EU-kommissionen

I många av förordningens artiklar föreskrivs en rätt för kommissionen att meddela närmare föreskrifter i s.k. "*delegated acts*". Enligt Datainspektionens mening är det svårt att överblicka vilka konsekvenser detta får. Det skapar också ett utrymme för osäkerhet om vad som faktiskt kommer att gälla.

Särskilda synpunkter

Utöver dessa generella synpunkter har Datainspektionen kommentarer på följande enskilda artiklar i förslaget till förordning.

Artikel 2

p. 2) I anslutning till denna artikel noterar Datainspektionen att gränsen för vad som utgör behandling av rent privat natur idag inte är helt tydlig. Det kan behöva klargöras var gränsen mellan privatundantaget och förordningens tillämplighet går när det gäller spridning av uppgifter, t.ex. i samband med enskildas Internetanvändning.

Artikel 4

p.1)

Den föreslagna definitionen av registrerad i punkt 1) anger uttryckligen att det ska vara fråga om en fysisk person som är identifierbar med medel som "*rimligen kan komma att användas av den registeransvarige eller av någon annan fysisk eller juridisk person*". Detta sägs även i nu gällande direktiv men

då i en ingresspunkt. Datainspektionen utgår ifrån att någon faktisk förändring av synen på när en person är identifierbar inte är avsedd med den föreslagna ordalydelsen. Som exempel kan nämnas att Datainspektionen i forskningssammanhang ansett att uppgifter hos en forskningshuvudman varit personuppgifter även om uppgifterna endast kunnat hänföras till en viss person genom en nyckel hos SCB som forskningshuvudmannen inte har rätt att få tillgång till enligt lagen om den officiella statistiken (2001:99). Datainspektionen uppfattar att avsikten är att denna tolkning fortsatt kommer att vara gällande.

p. 8) Den ändrade definitionen av samtycke innebär enligt Datainspektionens tolkning inte någon förändring gentemot de krav som idag ställs i den praktiska tillämpningen. Datainspektionen tolkar den föreslagna definitionen som att den omfattar även s.k. konkludent handlande. Detta styrks såsom vi ser det av ingresspunkt 25 i förslaget men kan behöva klargöras i förhandlingarna.

p.10) Definitionen av genetiska uppgifter kan öppna upp för en alltför vid tolkning. Enligt Datainspektionens mening bör som ytterligare förutsättning läggas till att uppgifterna ska ha framkommit genom genetisk undersökning (jfr 10 § personuppgiftsförordningen och lagen om genetisk integritet). Annars finns en risk att begreppet kan komma att omfatta alla uppgifter som har att göra med nedärvda egenskaper, t.ex. hårfärg, ögonfärg etc.

p. 11) Datainspektionen välkomnar en definition av biometriska uppgifter men anser att definitionen bör ta sikte på vilken typ av uppgifter det kan vara fråga om istället för på vad uppgifterna kan användas till. Istället för formuleringen *"allow their unique identification"* bör det stå *"are unique for each individual specifically"*.

p. 13) Definitionen av "main establishment" är viktig genom att den blir avgörande för vilken nationell tillsynsmyndighet som ska vara behörig att utöva tillsyn över all behandling som sker hos den personuppgiftsansvarige, även i andra medlemsstater (jfr artikel 51.2). Det är därför viktigt att denna definition är så klar och tydlig som möjligt. Det nuvarande förslaget tycks förutsätta att alla huvudsakliga beslut alltid tas av en och samma enhet och att det därför endast är en nationell tillsynsmyndighet som blir behörig. Datainspektionen ställer sig tveksam till om situationen alltid är så enkel och anser att det kan behövas en definition som tar hänsyn till att ansvaret för beslut i olika frågor kan vara fördelat på olika bolag eller enheter.

Artikel 6 f)

Innebörden av sista meningen i detta stycke är oklar. Gäller inte principerna om intresseavvägning för myndigheter? Är grunderna i artikel 6 a)-e) tillämpliga och tillräckliga för den behandling som kan behöva ske för att myndigheter ska kunna utföra sina uppgifter? Det bör noteras att den svenska översättningen anger begreppet "myndighetsutövning" vilket (även om begreppet inte har någon entydig definition i svensk rätt) inte kan anses motsvara den engelska texten "performance of their tasks". Det bör också noteras att översättningen av ingresspunkten 38), vilken knyter an till denna bestämmelse, är felaktig och synes undanta myndigheters personuppgiftsbehandling inom ramen för myndighetsutövning från förordningen helt och hållet.

Artikel 7 p.3) jämfört med artikel 17 b)

Vad innebär andra meningen i artikel 7 p.3? Ett återkallande av samtycket ska inte påverka lagligheten av behandling som grundar sig på samtycke innan detta återkallats. Samtidigt har den enskilde enligt artikel 17 b) rätt att kräva att uppgifter raderas om ett samtycke återkallas. Här finns en motsägelsefullhet enligt Datainspektionens tolkning.

Artikel 7 p. 4)

Denna bestämmelse motsvarar det synsätt som Datainspektionen haft ifråga om samtycke i t.ex. arbetslivet och inspektionen välkomnar därför bestämmelsen.

Artikel 8.1

Datainspektionen anser att bestämmelsen inte bör innehålla någon åldersgräns. När en förälders samtycke ska krävas bör inte vara föremål för harmonisering utan bör vara upp till varje medlemsstat att avgöra.

Artikel 9

Bestämmelsen räknar upp bl.a. termen "ras" som en känslig uppgift. Användningen av detta ord har kritiserats i många sammanhang. Datainspektionen vill erinra om de uttalanden i svenska förarbeten, 2009/10:80 samt 2009/10:85 s 123, där regeringen uttalar en ambition att se över frågan om huruvida ordet 'ras' bör utmönstras i svensk lagstiftning.

När det gäller brottsuppgifter så anges endast "fällande domar" rymmas inom begreppet "särskilda kategorier". Detta skiljer sig från dataskyddsdirektivets definition: "uppgifter om lagöverträdelse, brottmålsdomar" osv. Är denna

förändring avsiktlig? I många fall kan just uppgifter om brottsmisstanke vara särskilt integritetskänsliga och bör därför enligt Datainspektionens mening omfattas av begreppet. I svensk rätt omfattar bestämmelsen om lagöverträdelser även administrativa frihetsberövanden såsom tvångsomhändertagande. Detta bör gälla även fortsättningsvis.

I punkten 2 i) anges att känsliga personuppgifter får behandlas (utan samtycke) bl.a. om det är nödvändigt för historiska, statistiska och vetenskapliga ändamål. Enligt gällande svensk rätt får känsliga personuppgifter behandlas för forskningsändamål utan samtycke endast om en etikprövningsnämnd godkänt personuppgiftsbehandlingen. Artikel 9 punkt 2 i) innebär därför en försämring av enskildas integritetsskydd.

Artikel 11

Datainspektionen välkomnar en bestämmelse om klara, tydliga och lätt tillgängliga policier för personuppgiftsbehandling och enskildas rättigheter men noterar att det inte finns någon skrivning om vilka krav som ska ställas på en sådan policy.

Artikel 12 p. 1) och 15 p. 2)

Enligt artikel 12 ska en registrerad kunna begära att få tillgång till vad som finns registrerat om honom/henne på elektronisk väg. Om en begäran görs elektroniskt ska informationen enligt artikel 15 också lämnas elektroniskt. Enligt Datainspektionens mening ställer detta krav på att det finns tillräckliga tekniska säkerhetsåtgärder för att säkerställa både att begäran faktiskt kommer från den person som uppgifterna avser och att informationen lämnas till den personen och ingen annan. Idag kräver både personuppgiftslagen och kreditupplysningslagen att en begäran om tillgång undertecknas egenhändigt och skriftligt.

Artikel 17 (jfr artikel 19)

”Rätten att bli glömd” i betydelsen rätten att inte behöva acceptera att uppgifter bevaras längre än nödvändigt är en grundläggande princip som gäller redan idag. Förslaget går dock längre än så. Artikel 17 innebär en rätt att få uppgifter borttagna bl.a. om man motsätter sig behandling enligt artikel 19. Enligt artikel 19 kan den enskilde motsätta sig även sådan behandling som sker för att utföra en arbetsuppgift av allmänt intresse eller för myndighetsutövning. Vidare ska, enligt artikel 17, även uppgifter som har lämnats ut till tredje part raderas. Även om den långtgående rätt att få uppgifter borttagna som ges i förslagets artikel 17 får anses vara en god tanke och en viktig utgångspunkt, är det svårt att se hur den ska kunna tillämpas i

praktiken. Bestämmelsen riskerar att inte få den avsedda effekten i den praktiska tillämpningen.

Artikel 18

Rätten till dataportabilitet är enligt Datainspektionen inte främst en dataskyddsprincip utan snarare en konsument- och konkurrensrättslig bestämmelse. Den kan också väcka frågor om upphovsrätt som bör analyseras närmare.

Artikel 19

Datainspektionen anser att bestämmelsen väcker många frågor och det är svårt att se konsekvenserna fullt ut för sådan behandling som sker för myndighetsutövning och annan behandling som är nödvändig för att utföra arbetsuppgifter av allmänt intresse. En möjlig konsekvens skulle kunna vara att enskilda ges rätt att motsätta sig personuppgiftsbehandling i t.ex. svenska kreditupplysningsregister. Detta skulle väsentligt ändra det system för kreditupplysningar som finns i Sverige.

Artikel 20 p.3)

Såsom Datainspektionen uppfattar bestämmelsen är avsikten att ge enskilda rätt att inte, mot sin vilja, bli föremål för automatiserad behandling som innebär s.k. profilering. Det kan därför verka konstigt att i samma artikel ha en bestämmelse som innebär att sådan profilering får ske avseende s.k. känsliga uppgifter – inte enbart sådana uppgifter men sådana uppgifter sammantaget med andra. Datainspektionen ifrågasätter om det ska vara möjligt att behandla känsliga personuppgifter för profilering överhuvudtaget.

Artikel 21

Såsom har nämnts ovan riskerar förordningsförslaget att minska utrymmet för svenska registerlagar och andra författningar som innehåller särskilda bestämmelser om personuppgiftsbehandling och som idag gäller före personuppgiftslagen. Det bör klargöras i vilken mån artikel 21 kan användas för att behålla sådan lagstiftning.

Artikel 31

Det kan behöva tydliggöras vilken slags incidenter som omfattas av anmälningsskyldigheten. Bestämmelsen bör samordnas med motsvarande bestämmelse i e-komdataskyddsdirektivet (2002/58/EG). Det kan också behöva analyseras om dagens sekretessregler är tillräckliga för att skydda den information som kan komma att omfattas av en anmälan och som är känslig ur t.ex. säkerhetssynpunkt. Det kan slutligen också behöva förtydligas vilka

åtgärder en tillsynsmyndighet förväntas vidta med anledning av en sådan anmälan.

Artikel 33 p. 3)

I denna punkt anges vilka omständigheter som ska ingå i en s.k. *privacy impact assessment*. Datainspektionen välkomnar detta men saknar, i uppräkningslistan av dessa omständigheter, en grundläggande omständighet, nämligen en bedömning av det rättsliga stöd som möjliggör den planerade behandlingen. En sådan skrivning bör läggas till i artikelns tredje punkt.

Artikel 34

I punkten 3) anges att tillsynsmyndigheten, om den konstaterar att en planerad behandling inte är förenlig med förordningen, ska ge förslag på vad som kan göras för att råda bot på detta. Detta rimmar enligt vår mening illa med tankarna i övrigt i förslaget som går ut på att det är den personuppgiftsansvarige som har ansvaret för att se till att behandlingen görs förenlig med lagstiftningen (*accountability*). Orden "*make appropriate proposals to remedy such incomppliance*" bör därför tas bort.

Artikel 41

I det nu gällande dataskyddsdirektivet, och i personuppgiftslagen, finns en uppräkningslista av de omständigheter som ska beaktas vid bedömningen av om en adekvat skyddsnivå föreligger eller ej. I förordningsförslaget finns inget sådant utrymme för bedömning. Överföring får endast ske i de fall kommissionen har beslutat att ett land kan garantera en adekvat skyddsnivå. Bestämmelsen i 33 § andra stycket personuppgiftslagen har inneburit att riskerna med en överföring av personuppgifter till tredje land kan sättas i förhållande till uppgifternas grad av känslighet och andra omständigheter i samband med överföringen. Denna möjlighet försvinner genom förordningsförslaget. Detta riskerar att göra det svårare och mer resurskrävande för både personuppgiftsansvariga och tillsynsmyndigheter i de fall en tredjelandsöverföring - med hänsyn till uppgifterna och omständigheterna i övrigt - inte kan anses riskfylld.

Artikel 47 m.fl.

I artikel 47 – 51 talas om nationella tillsynsmyndigheters ledamöter. Bestämmelserna reglerar hur ledamöterna ska utses, vilka krav som ska ställas på dem före, under och efter mandatperioden. Datainspektionen välkomnar naturligtvis regler som anger att tillsynsmyndighetens beslutsfattare ska agera på ett självständigt och oberoende sätt och visa gott omdöme i frågan om att inneha sidouppdrag. De föreslagna reglerna är dock enligt vår mening alltför långtgående och detaljerade för att passa in på situationen i samtliga

medlemsstater. Med hänsyn till att tillsynsmyndigheternas organisation ser så olika ut i de olika länderna kan det ifrågasättas om det är nödvändigt med så detaljerade regler i förordningen. Datainspektionen är t.ex. en enrådsmyndighet som leds av generaldirektören. Knutet till myndigheten finns – liksom för många andra svenska myndigheter - ett insynsråd. Omfattas insynsrådsledamöterna av förordningens regler om 'ledamöter'? Omfattar reglerna även anställd personal hos tillsynsmyndigheterna? De föreslagna reglerna i denna del bör ses över och skrivas om så att de överlåter åt varje medlemsstat att själv bestämma hur kraven på oberoende och integritet i detalj ska upprätthållas hos den nationella tillsynsmyndigheten.

Artikel 51

I artikeln anges vilken tillsynsmyndighet som ska vara behörig när en personuppgiftsansvarig är etablerad inom EU. Däremot saknas bestämmelser om behörig tillsynsmyndighet när en personuppgiftsansvarig inte är etablerad inom EU men ändå kan komma att omfattas av förordningen enligt artikel 3 p. 2).

Enligt punkten 3) i artikel 51 ska tillsynsmyndigheten inte vara behörig att utöva tillsyn över personuppgiftsbehandling som sker hos domstolar som en del av deras dömande verksamhet. Innebörden av denna bestämmelse behöver förtydligas. En dataskyddsmyndighet ska naturligtvis inte lägga sig i domstolars dömande verksamhet – detta får anses vara en självklarhet. Det behöver dock inte som vi ser det med nödvändighet innebära att en dataskyddsmyndighet inte kan granska lagligheten av den personuppgiftsbehandling som sker till stöd för den dömande verksamheten.

Artikel 52 p.6 samt artikel 74

I artikel 52 p.6 anges att en nationell tillsynsmyndighet har rätt att inte vidta en begärd åtgärd om begäran är uppenbart orimligt omfattande. Tillsynsmyndigheten har bevisbördan för detta. Detta får tolkas som att tillsynsmyndigheten i andra fall har en skyldighet att alltid vidta åtgärder på begäran av en enskild. Detta stöds av artikel 74 enligt vilken en enskild ska kunna vända sig till domstol och begära att en tillsynsmyndighet vidtar åtgärder. Datainspektionen tar redan idag emot klagomål från enskilda men gör alltid en egen bedömning av om klagomålet ska leda till vidare åtgärder eller inte. Denna möjlighet till självständig bedömning är en förutsättning för att myndigheten ska kunna prioritera sina resurser och rikta dessa mot de företeelser som är särskilt känsliga eller ingripande ur dataskyddssynpunkt. En situation där tillsynsmyndigheten blir skyldig att lägga resurser på att vidta åtgärder med anledning av varje enskilt klagomål kommer att väsentligt

försvara myndighetens möjligheter att prioritera rätt saker. Datainspektionen avstyrker därför förslaget i denna del.

Artikel 79

Datainspektionen välkomnar, som sagts inledningsvis, införandet av enhetliga och effektiva verktyg för att utföra tillsynsarbetet inom EU. Inspektionen ifrågasätter dock nödvändigheten och lämpligheten av att ta in så detaljerade regler om *skyldighet* att meddela administrativa sanktioner, dessutom med angivande av specifika belopp, i en EU-förordning. Enligt vår mening bör bestämmelsen utformas så att den överlåter åt nationella tillsynsmyndigheter att göra en diskretionär prövning och själv bestämma om en sådan sanktion ska beslutas.

Artikel 83

Enligt punkten 2 får forskningsresultat som avslöjar personuppgifter publiceras under vissa förutsättningar. Datainspektionen ställer sig frågande till detta, särskilt undantaget i b). Enligt Datainspektionens erfarenhet är det normala att publicerade forskningsresultat är avidentifierade och således inte avslöjar personuppgifter. Det är också en rimlig ordning enligt vår mening. Det bör analyseras närmare vilka konsekvenser undantaget i punkt 2 innebär. Denna bestämmelse kan också behöva analyseras för att se hur den förhåller sig till svenska sekretessbestämmelser.

Detta yttrande har beslutats av generaldirektören Göran Gräslund i närvaro av chefsjuristen Hans-Olof Lindblom, tillsynscheferna Britt-Marie Wester, Catharina Fernquist, Erik Janzon samt juristen Elisabeth Wallin, föredragande.

Göran Gräslund

Elisabeth Wallin